

Merina Halkola

Merina Halkola

Paras kesäloma ikinä

© 2017 Merina Halkola

Kannen kuva: Merina Halkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-083-9

1 luku

Lomalla

Aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta ja raikas merituuli puhaltaa päin kasvoja. Ympäriltä kuuluu vain lокkien kirkuna ja aaltojen loiske laivan kylkeä vasten. Edessäpäin ulottuu aava sininen meri, kaukana häämöttävine saari-
neen. Voisiko mitään parempaa olla? Mutta ainoa harmi on vain se, ettei Vanamo ole vielä päässyt kokemaan mitään sellaista. Nyt hän istuu ja on jo istunut monta tuntia pienessä ahtaassa autossa kaikkien ystäviensä ympäröimänä.

Ilona oli kutsunut Vanamon, Rosandan ja Paulin Helsinkiin, jossa hänen äitinsä tällä hetkellä asui. Heidän oli tarkoitus lähteä Ilonan äidin miesystävän uudella laivalla Helsingistä, kiertää Itämeren rannikkoa ja poiketa lopulta Tukholmassa. Matka oli Vanamon mielestä jo heti aluksi kuulostanut erittäin kiehtovalta, seilata nyt merellä yhdessä ystävien kanssa.

Parasta matkassa oli kuitenkin se, että Vanamo saisi olla koko matkan Paulin seurassa. Hän voisi jo kuvitella yhteisen romanttisen laivamatkan merellä. Hän oli saanut viime pääsiäislomalla tietää Paulin ihastuneen häneen ja ollut siitä niin iloinen. Kerrankin oli joku, joka tykkäsi niin erilaisesta tytöstä kuin Vanamosta.

Vanamo, sen kuin myös Paulikaan eivät olleet juurikaan mainostaneet asiaa kenellekään. Rosandalle Va-

namo oli siitä ohimennen ilmoittanut ja hän oli varmaan oletettavasti kertonut Ilonalle, mutta kumpikaan ei ollut ainakaan vielä kysynyt asiasta. Ehkä Rosanda ei ollut ottanut sitä niin kirjaimellisesti vastaan. Tai sitten häntä ei niin kiinnostanut, mikä oli kyllä harvinaista tällaisissa tilanteissa

Tälläkin hetkellä Pauli istui Vanamon vieressä pitäen samalla häntä kädestä, mikä merkitsi Vanamolle, että Pauli edelleen välitti hänestä. Joku voisi jo ajatella heidän seurustelevan, mutta kyse ei ollut varsinaisesti siitä. Ainakaan Vanamo ei muista puhuneensa mitään sellaisesta. Vaikka hän piti Paulista suunnattomasti, hän ei ollut ihan varma, kuinka paljon Pauli piti hänestä. Mutta ei sillä ollut väliä. Ei Vanamo sitä jaksanut niin paljoa murehtia, että miettisi sitä koko ajan. Toisaalta olisihan tietysti kiva, jos heidän välillä voisi olla jotain vielä vähän enemmänkin, mutta ei tarvitse. Hänelle riitti ihan mainiosti, että ylipäänsä heidän välillä oli jotain.

Vanamo katsoi taas vaivihkaa Paulia, joka puolestaan hymyili ja silitti huomaamattomasti Vanamon reittä. Enempää hän ei sillä hetkellä tehnyt, varmaan siksi koska kumpikaan heistä ei halunnut Rosandan, Ilonan tai heidän kuskina toimivan Ilonan isän huomaavan.

Vanamo siirsi katseensa ikkunaan, josta näkyi ohi vilahtelevia metsiä ja peltoja. Hän muisteli, mitä tänä kesänä oli ehtinyt jo tapahtua. Koulun päättäjäispäivän jälkeen parin viikon päästä koko suku oli kokoontunut juhlimaan Vanamon ja Rosandan rippijuhlia.

Rosandalla olisi muuten ollut rippikoulu viime vuonna, mutta hänen vanhempansa olivat päättäneet siirtää sen tälle vuodelle, koska silloin Vanamolla olisi se sa-

maan aikaan ja tytöt saivat käydä sitä yhdessä. He eivät menneet kuitenkaan rippileirille, koska ainakin Vanamon mielestä vapaa-ajalla oli mukavampi touhuta jotain muuta kuin oleskella muiden nuorten kanssa, eikä Rosandakaan pannut yhtään vastaan. He kävivät mieluummin päiväriippikoulua. Se pidettiin Rovaniemen nuorisotalolla, jolloin Vanamo vietti koko viikon Rosandan luona. Rippikoulupaikka sijaitsi vain pyöräilymatkan päässä Rosandan talolta.

Itse koulu ei ollut ihan Vanamon lempipuuhaa, mutta ei hän nyt sitä paheksumaankaan alkaisi. Hän kuunteli ja teki kaiken käsketyn, mutta ei mitään ylimäristä. Vapaa-ajalla hän ja Rosanda sitten oleskelivat sisällä tai kävelivät kaupungin keskustassa.

Konfirmaatiopäivä oli Vanamon mielestä kaikin tuskallisin, sillä silloin piti ensimmäisenä herätä tavallista aikaisemmin, vain pelkän valmistautumisen takia. Ja sitä mitä Vanamo inhosi eniten, oli valmistautuminen ja kaikenlainen turhanpäiväinen pynttäytyminen. Kaiken lisäksi Vanamo joutui laittamaan ylleen mekon, jonka Rosanda oli valinnut hänelle kaupasta, koska Vanamo ei meinannut löytää sopivaa, silloin kun he olivat menneet ostamaan sopivia rippijuhla-asusteita. Se juuri oli ollut Vanamon mielestä erityisen tylsää.

Rosanda oli oikein vaatimalla vaatinut saada meikata Vanamonkin kauniiksi. Ja lopulta Vanamo oli suostunut, sillä ehdolla että meikkiä laitettaisiin hillitysti ja ehkä vähän siitäkin syystä, että hän ei olisi kauaa jaksanut väittää vastaan. Muutaman kyllästyttävän minuutin päästä Vanamo oli katsonut itseään peilistä ja huutanut kauhusta nähtyään itsensä täysin erinäköisenä kuin aiem-

min. Hän oli ollut niin sanotusti ruman näköinen, mutta Rosanda oli vain nauranut. Vanamon oli kuitenkin pakko mennä ihmisten ilmoille sen näköisenä kuin hänet oli pyntätty, sillä meikkien poistamiseen ei ollut enää aikaa.

Heidän piti olla kirkolla viisitoista minuuttia ennen yhdeksää. Vanamo ja Rosanda laittoivat albat päälle. Vanamon mielestä se näytti joltain ihmeen ylipitkältä valkoiselta laahukselta, mutta hyvä puoli siinä oli se, ettei mekko näkynyt sen alta. Vanamo voisi jopa vieläkin kuvitella kuulevansa kirkon kellojen kumean soinnin ja kuinka sisällä kirkossa musiikki alkoi soida. He astelivat joukon keskellä pitkin punaista mattoa kaikkien vieraiden ottaessa hänestä ja kaikista maistakin valokuvia. Vanamo oli tuntenut itsensä joksikin suureksi filmitähdeksi, joka astui juuri lavalle suuren yleisön eteen. Niitten seremonioiden jälkeen heidän molempien sukulaisporukat olivat siirtyneet Rosandan luo valmiiksi järjestettyihin juhliin.

Olihan sitten tietysti vielä Vanamon 15-vuotis syntymäpäivä, jota hän oli viettänyt ihan vain perheensä kesken, sillä Rosanda ei ollut millään ehtinyt tulemaan paikan päälle. Syytä siihen Vanamo ei muistanut kuullensa, mutta ei se häntä yhtään haitannut. Silloin hän sai pukeutua niin kuin halusi, eikä hänen tarvinnut täyttää Rosandan pyyntöjä.

Synttäriaamuna Vanamo oli herännyt puoli yhdeksältätoista Paulin lähettämään onnitteluviestiin, jonka jälkeen samankaltainen viesti oli tullut myös Rosandalta ja Ilonalta. Seuraavaksi hänen vanhempansa ja Veeti saapuivat huoneeseen kullakin lahjapaketteja sylissään. Veetiltä hän oli saanut hänen itse puutöissä tekemänsä tarjottimen, joka oli hiukan vinosti rakennettu. Ja vanhemmilta

kaikenlaista muutakin tavaraa. Vanamo ei ollut aivan varma, että tulisikohan hän edes käyttämään läheskään kaikkea siitä tavaramäärästä. Itse hän ei ollut toivonut juuri mitään muuta kuin jonkun kirjan, jota hän ei ollut vielä lukenut, koska kirjastoonkaan hän ei aina jaksanut rauhautua. Ja ehkä hän olisi toivonut hiukan jotain muutakin hyödyllistä.

Hänen ajatuksensa keskeytyi, kun auton takatilasta kuului rapinaa ja kuinka joku haukahti kerran. Samassa Vanamo muisti, että matkalle oli viime hetkellä otettu mukaan Rosandan perheen oma norfolkinterrieri. Nikke sen nimi taisi olla. Ainakin Rosanda oli joskus sen nimen ilmoittanut ja kuulemma Risto oli sen keksinyt. Vanamon mielestä se nimi oli ihan hyvä koiran nimeksi.

”Anteeksi Eero, mutta Niken tarvitsee varmaan jaloitella. Voidaanko pysähtyä hetkeksi?” Rosanda kysyi ja töni hiukan edessään istuvaa Ilonan isää. Ilonan isä kaarsi hetken kuluttua pienen huoltoaseman parkkipaikalle. Rosanda avasi turvavyönsä ja nousi autosta. Vanamokin nousi, sillä hän tunsu tarvitsevänsä tilaa jaloitella ennen seuraavaa pitkää matkaa. Rosanda oli kävellyt takaluukulle ja avannut sen. Melko pienestä häkistä kuului raavaamisen ääniä. Rosanda avasi häkin oven ja ulos loikkausi pieni ruskeakarvainen otus.

”Mä kierrän ton huoltoasemarakennuksen. Odotakaa te tässä.” Rosanda sanoi ja kiinnitti Niken kaulapantaan hihnan ennen lähtöä. ”Mihin me muka lähdetäisiin?” Pauli kysyi hiukan huvittuneena. Vanamo kohautti hymyillen olkapäitään ja katsoi sitten autotien suuntaan, jonka takana levittäytyi valtava viljelypelto takana hämmöttävine metsineen. Aurinko paistoi korkealta valkois-

ten pilvien raosta ja lämmin kesätuuli puhalsi päin hänen kasvojaan. Se toi mukanaan myös hiukan lannoitteen hajua, mutta se ei Vanamoa haitannut.

”Kuule iskä! Mulla on nälkä. Voinko mä käydä ostamassa tuolta huoltoasemalta jotain?” Ilona kysyi toiveikkaana. ”Ei nyt. Kohta saavumme Vornaan, jossa äitini odottaa meitä päivälliselle. Olemme heillä yhden yön ja lähdemme huomenna noin yhdeksän aikoihin.” Ilonan isä selitti. ”Mikä paikka se Vorna on?” Pauli kysyi. ”Se on pieni maaseutukylä vähän matkaa Oulusta etelään päin.” Ilonan isä vastasi vilkaisten samalla Rosandaa, joka juuri ilmestyi huoltoasemarakennuksen nurkan taakaa. Hän vei ensiksi jotain roskikseen ja palasi sitten muiden luokse.

Nikke vaikutti hiukan pettyneeltä joutuessaan takaisin häkkiin, jonka oven Rosanda sulki. Vanamo istui takapenkille Ilonan taakse, Pauli hänen viereensä keskipaikalle ja Rosanda kuljettajan taakse. Ilonan isä käynnisti auton ja ajoi takaisin valtatielle. Vanamo vilkaisi vielä taakse jäävää huoltoasemaa, joka juuri hävisi pienen metsäaukean taakse.

”Mä en edes muista milloin kävin viimeksi Helsingissä.” Rosanda huokaisi ja nojautui penkin selkänojaa vasten. ”Minä kävin Helsingissä viimeksi Linnanmäellä Artun, Nikon ja isjän kanssa, mutta siitäkin on jo jotain neljä vuotta.” Ilona sanoi etupenkiltä. ”On siitä vähän alle pari vuotta.” Ilonan isä pisti väliin. ”No pari vuotta sitten, mutta on sekin pitkä aika.” Ilona huomautti. ”Mä taas en ollenkaan muista, että oonko mä edes koskaan käynyt Helsingissä.” Pauli ilmoitti. ”Kyllä varmasti oot!” Rosanda huomautti. ”Mistä sitä tietää? Ehkä oonkin, mutta siitä

on joka tapauksessa hyvin pitkä aika.” Pauli totesi.

”Olisi mielenkiintoista tietää, että millainen kohan seikkailu meille tällä kertaa tulee?” Ilona kysyi virnistäen. ”Ei varmaankaan yhtään niin jännittävä, kun ne aiemmat.” Vanamo huomautti. ”Mehän mennään vaan laivalla Ruotsiin Suomenlinnan ja Ahvenanmaan kautta.” ”Oli meidän viime seikkailu sitten tosi jännittävä, vai mitä? Mä en varmaan koskaan unohda sitä.” Ilona huokaisi. ”Ehkä vähän jännittävämpi kuin se meidän ensimmäinen.” Rosanda virkkoi. ”Jossa mä en kuitenkaan ollut mukana.” Ilona huomautti. ”Mä sain silloin tylsistyä kotona, kun te ratkaisette mysteerejä saarella.” ”Mutta olihan sulla sentään hyvä jouluku vai?” Vanamo kysyi. ”Joo oli! Mutta ei yhtään niin jännittävä kuin se teidän joulu.”

”Se koko homma tapahtui kyllä ennen jouluku, mutta arvatkaa mitä me oltaisiin voitu tehdä toisin siinä toisessa seikkailussa? Se olisi muuttanut seikkailua ihan täysin, eikä siitä olisi tullut niin jännittävä.” Rosanda kysyi vieokkaasti virnistäen. Kukaan ei tiennyt. ”No mitä? Pauli kysyi. ”Me oltaisiin voitu vakoilla hiljempaa, ettei oltaisi herätetty miesten huomiota ja jouduttu sitä kautta vangiksi.” Rosanda selitti. ”Niin muuten! Oltiinpas me tyhmiä!” Ilona huomautti nauraen, joka sai muutkin nauramaan.

”Mutta Vanamo oli kyllä erityisen fiksu, kun keksi kiivetä takan hormia pitkin ylös katolle.” Rosanda sanoi. ”Ilman sitä meillä olisi kestänyt varmaan viikkoja päästä pois siitä talosta.” ”Niin ja mitähän olisi tapahtunut, jos me ei oltaisi löydetty toisiamme siellä metsässä?” Pauli kysyi ja kaikki miettivät hetken. ”Oltaisiinkohan löydetty koskaan pois?” Vanamo sanoi. ”Jos tuo kaikki

on totta, niin on teillä ollut vaarallinen seikkailu.” Ilonan isä huomautti ratin edestä. ”Joo eikä siinä vielä kaikki.” Ilona sanoi ja alkoi sitten kertoa isälleen tarkemmin seikkailusta.

Vanamon mielestä edellinen seikkailu oli hiukan jännittävämpi kuin se ensimmäinen, mutta ensimmäinen seikkailu oli kyllä fyysisesti mukavampi, jos vankina ole- mista voisi mukavaksi sanoa. Lähes heti poliisit olivat soittaneet Katjalle ja kertoneet, että roistot oli saatu kiinni. Päästyään kotiin, Vanamon äiti oli ollut hyvin huolis- saan tapahtuneesta ja ehdottanut Vanamolle vapaata kou- lusta siihen asti, kunnes hän olisi toipunut vankeudesta. Mutta Vanamo ei kuitenkaan ollut suostunut. Hänen mie- lestään oli tärkeämpää olla koulussa, ettei jäisi liikaa jäl- keen muista ja lisäksi hän ei tuntenut itsessään ollenkaan toipumisen tarvetta.

Hän muisti vielä kuinka äiti oli eräänä aamuna il- moittanut Katjan lapsen syntyneen. Sen nimeksi oli pää- tetty Emma, mutta häntä ei oltu vielä silloin kastettu. Kat- ja kuulemma kiitteli kovasti paketissa olleista vauvan vaatteista ja käsityölehdessä ja kysyi vielä, että milloin Vanamo ystävineen olisivat tulossa uudestaan.

”Mitä sun veljille kuuluu? En ole kuullut heistä pitkään aikaan.” Rosanda kysyi heti, kun Ilona oli lopet- tanut kertomuksensa. ”Varmaan ihan hyvää, vaikka mä en oookkaan nähnyt Nikoa pitkään aikaan. Se lähti salibändi- treeneihin Tanskaan ja on ollut siellä kohta viikon. Mutta Arttu on ollut kotona mua ärsyttämässä.” ”No ei kai nyt sentään?” Ilonan isä naurahti väliin. ”Kyllä! Se näyttää olevan kovin kateellinen mulle, kun me ei otettu sitä mu- kaan. Luulisi hänen tykkävän olla kotona muutaman

päivän ihan yksin.” Ilona ilmoitti ja nojautui sitten penkkiä vasten.

2 luku

Vornassa

”Saavutaanko me tänään jo Helsinkiin, vai jäädäänkö johonkin yöksi?” Rosanda kysyi. ”Tuosta risteyksestä käännytään Vornaan. Siellä asuu äitini, joka ottaa meidät heille yhdeksi yöksi.” Ilonan isä sanoi ja osoitti edessäpäin häämöttävää risteystä. Vanamo ehti juuri näkemään tienviitan, jossa luki Vorna 5 kilometriä, kunnes auto kääntyi vasemmalle. Ympärillä oli enimmäkseen suuria määriä peltoja, jotka kohta vaihtuivat koivumetsiin, ja vähitellen ympärille ilmestyi myös omakotitaloja.

”Eihän täällä ole mitään! Ei kauppoja, ei postia, missä ihmiset edes asuvat?” Ilona huudahti ihmeissään. ”Varmaan noissa taloissa. Missäs muuallakaan?” Rosanda huomautti virnistäen. Vanamoa huvitti, sillä hän kyllä tiesi etteivät he jäisi tänne kuin yhdeksi yöksi. ”Oothan sä käynyt täällä aikaisemminkin, vai mitä?” Pauli kysyi hänkin hiukan huvittuneena. ”Joo, mutta siitä on jotain pari vuotta!” Ilona vastasi. ”Ei siitä niin kauaa ole. Korkeintaan pari kuukautta.” Ilonan isä huomautti nauraen. Ilona tuhahti ja kaikki alkoivat nauramaan.

He ylittivät pian melko kapean sillan, jonka molemmille puolille avautui kaunis kesäinen näkymä, kunnes koivumetsä alkoi aivan joen rannasta. Melkein samassa Ilonan isä kaarsi autonsa hiekkatielle ja siitä yhden

vaaleansinisistä laudoista rakennetun omakotitalon eteen. Vanamo näki auton ikkunasta, kuinka talon ulko-ovi avautui ja ulos astui vähän vanhempi mies yllään työhaalarit, joissa oli ruskeita maalitahroja. Ilonan isä nousi ulos autosta ja niin myös muutkin.

Piha oli melko laaja ja lähellä taloa oli puutarha-keinun lisäksi pieni tuulimylly, jonka rattaat pyörähtivät välillä ympäri kevyessä tuulen vireessä. Muutamiin pihaa reunustaviin puihin nojasi vanhoja koristeeksi tarkoitettuja kärrynpyöriä.

Vanamo käveli Rosandan perässä auton takatilalle. Rosanda avasi häkin oven ja auttoi Niken ulos. Se lähti kuin salama ravaamaan pitkin pihaa haukkuen välillä. Nyt Ilonan isä viimein saapui papan kanssa muiden luokse. Pappa auttoi häntä purkamaan auton katolle kyhätyt matkatavarat. Vanamo odotti muiden kanssa, kunnes saisi omansa.

Juuri silloin talon ulko-ovi avautui ja ulos astui vähän tukevampi nainen yllään jauhoinen esiliina. ”Eino kulta! Kerma on lopussa. Voisitko millään käväistä kaupassa hakemassa lisää?” ”Minä voin käydä, ei siitä mitään vaivaa ole. Tahtooko joku teistä tulla mukaan?” Ilonan isä sanoi nostettuaan ensimmäisen matkalaukun maahan auton viereen. ”Voi kiitos! Saatte sitten jotain hyvää jälkiruokaa.” Ilonan mummi ilahtui. ”Tuollainen se mummi aina on.” Ilona virnisti kuiskaten ja muita huvitti. ”Aina tarjoamassa jotain syötävää vieraille.” ”Mutta me voidaan Rosandan kanssa tulla mukaan. Haluttekotekin?” Ilona kysyi Vanamolta ja Paulilta. Vanamo pudisti päätään, sillä hänen ei tehnyt yhtään mieli nousta takaisin kuumaan autoon. Hän jäisi mieluummin Paulin kanssa

viemään matkalaukkuja sisälle.

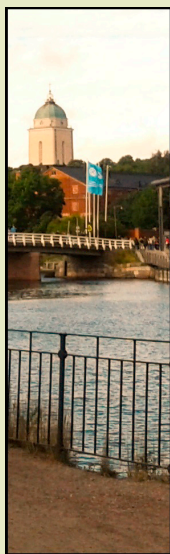
”Mutta entä Nikke? Lupasin äidille pitää huolta siitä.” Rosanda huolehti. ”Se voi jäädä tänne. Minä ja Liisa huolehdimme siitä sen aikaa.” Eino sanoi hymyillen. Rosanda kutsui Niken luokseen ja nousi sitten Ilonan jälkeen autoon, jonka katolta oli juuri saatu matkatavarat pois. Ovet sulkeutuivat ja auto lähti takaisin tulosuuntaan.

Eino tarttui Ilonan jättisuureen matkalaukkuun, tarkoituksena viedä se sisälle. ”Me voidaan huolehtia näistä. Ei teidän tarvitse.” Pauli ilmoitti vilkaisten sitten Vanamoa, joka nyökkäsi. Hänestä oli myös parempi, ettei vanhemman ihmisen tarvinnut kantaa laukkuja. Eino kiitti avusta ja lähti sitten sisälle Niken juostessa perässä. ”Mitä Ilonalla oikein on tässä?” Vanamo huomautti yrittäen nostaa Ilonan matkalaukkuja. ”Vaatteita, meikkejä, kenkiä... Jatkanko vielä?” Pauli kysyi virnistäen. ”Ei tarvitse!” Vanamo huudahti nauraen.

Vanamo nousi parin askelman portaat kuistille ja avasi ulko-oven. Sisältä tulvahti hyvä ruoan tuoksu, kun he astuivat eteiseen. Ilonan isovanhempien talo oli hyvin tilava. Eteisestä katsoen suuren olohuoneen lisäksi talossa oli iso keittiö, jonka perällä oli ovi jonnekin. Eteisestä näkyi suoraan makuuhuoneeseen. Ja vähän matkan päässä oli vielä yksi huone, jonka ovi oli kiinni.

Liisa ilmaantui juuri keittiöstä Vanamon ja Paulin luokse entistäkin jauhoisempi esiliina yllään. ”Te voitte viedä laukut Eeron vanhaan huoneeseen. Hän itse saa luvan nukkua olohuoneen sohvalla.” Sitten hän meni ja avasi kauimmaisen oven ja viittoili Vanamolle ja Paulille käymään sisälle. Huone oli melko tilava valkoisten tapettien ja ison ikkunan takia. Ikkunan vasemmalla puolella

3

Kesäloma on Vanamon mielestä vuoden mukavinta aikaa. Ei koulua, ei huolia, vaan edessäpäin avautuu hienoin kokemus päästä Helsinkiin yhdessä hyvien ystävien kanssa. Heidän olisi määrä kiertää Ilonan äidin miesystävän Juhan laivalla Suomenlinnan ja Ahvenanmaan kautta ja päätyä lopulta Tukholmaan. Matka sujuu erittäin mukavasti, kunnes perillä Tukholmassa he ajautuvat näkemään, kuinka joku aivan tuntematon mies uhkailee ja pahoinpitelee Juhaa.

Mutta mitä oikein onkaan tekeillä? Onko Juha sotkeutunut mihinkään laittomuuteen? Ja onkohan Juha sittenkään niin kunnollinen, kuin miltä hän vielä alkutapaamisessa vaikutti? Siitä Vanamo ystävineen ottavat selvää hyvin jännittävien, salaperäisten ja jopa yllättävienkin tapahtumien käännteissä.

9 789528 000839

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi